

משפט

מושל אהלך על חבל

על ספטל הנאשמים ישב צעיר בן 26, בלונדי וקוקיקומה. ההאשמה: "ביום 6 ביולי 1951, בכפר אטייבה, נפת תולכרם (?) הציע הנאשם שוחד לתושבי כפר אטייבה הנ"ל על מנת להספיץ על בוחרים לכנסת השניה להצביע בעד רשימה א' - מפלגת פועלי ארץ ישראל ובלתימפלגתיים - בזה שהוא צעק בקול רם ושיל אחרים לצעוק בקול רם: "כפא"י מספקת מים לכפרי" בהביאו לכפר הזה מכונית עם מים לחלוקה בין תושבי הכפר."

לא היתה זאת ההאשמה היחידה שהגיש ראובן נוחימובסקי בשם אברהם פייגנבוים, מועמד מק"י, נגד סרן צבי אלפלג. שאר ההאשמות: אלפלג איים על משתתפים באספה קומוניסטית שימנע מהם עבודה, על קומוניסטים ערבי אחד שיגרשו אל מעבר לגבול או שיאסרו.

"אנחנו לא כלבים!" כשקם נציג הצבא ודרש להעביר את המשפט לשיפוט צבאי, גבר החשד בלב רבים שאמנם יש כאן מה להסתיר מעיני הצבור. אולם פה ושם התרומם זוג גבות בתמיהה. קשה היה לידידיו של הסרן הבלונדי לתאר

הירדני. נאנח אחד השייכים: "חבל שמלחמת הבחירות אינה נמשכת עוד ארבעה חדשים". לעומת זאת השליכו תועמלנים קומוניסטים את חכותיהם לתוך עומק הלבבות הערביים, שטרם התגברו על כאב התבוסה הערית בית והרוגזים על דיכוי זכויותיהם במדינת ישראל. מק"י הציגה את ממשלת ישראל כחבר פושעים, וההמון הריע אחריה. רגיות אנטיישראלים, שהיו חבוים ואף גברו בסתר בשלוש השנים האחרונות, מצאו להם פורקן חוקי. ההמון צעק: "בוז למפא"י" אולם הכחנה היתה, כמובן, "בוז ליהודים".

אופייני לאהדה הנסתרת שעוד קיימת במשולש כלפי חאגי אמין היתה התגובה על רצח עבד-אללה. כששמעו יושבי בתי-הקפה ברדיו את היריות שהרגו את המלך, צעקו תחילה: "חארג פי אל-רדיו" (יש מלחמה ברדיו!). כשנתברר להם מי הנרצח, לא הסתירו שמחתם.

דלד לא מפא"יניק. המצב המגוחך, השולל מן הערבים את רוב זכויותיהם אולם נותן להם את הזכות לבחור לכנסת, הראה עתה את תוצאותיו הראשונות, בצורת תמיכה המונית במק"י, המפלגה היחידה שהבטיחה לערבים תמיכה במלחמתם הלאומית. לפיכך רגזו הקומוניסטים שבעתים כשהשתמשו מתנגדיהם בשורה של אמצעי איום והפחדה. הם צודקים, כמובן, העיר אחד היהודים המסתובבים באזור, "אבל רבוננו של עולם,

לסדר עניין חשוב". לאחר התייעצות קצרה בין השניים חזר מילשטיין לבעל המלאכה ואמר: "סלח לי, אולי נוכל לשוב לכמה רגעים לבית המלאכה? עלינו לסדר עניין חשוב ואיני רוצה לעשות זאת ברחוב". בעל המלאכה הסכים. השלשה חזרו לבית המלאכה.

האדם השלישי הוציא מספר תכשיטים מכיסו, ביניהם יהלום אחד, הניחו על השלחן וכיפר: "ממש מציאה, אתה מבין הטוריסטים הללו... הפסיד את כל כספו בקלפים ועכשיו מיכר למכור את חפצי אשתו". השנים פרצו בצחוק. "מילא", אמר מילשטיין, "איני מרחם עליו. כמה הוא רוצה?". האדם השלישי הסביר כי התיר רוצה 800 לירות שעה שהחפצים שווים למעשה כ-1.500. משום כך הוא מחפש אותו עכשיו, כי אתו רק 400 לירות והבנק כבר סגור. הכסף מוכרז להימסר למייר מיד, אחרת יתחרס על כל העסק. מילשטיין החל לחטט בכיסיו, הוציא 200 לירות, אמר: "יש לי רק 200, אולי יקבל את השאר בצ'ק?"

"לא, בשום אופן" השיב השלישי, "הוא לא רוצה שיראו אותו בבנק". השניים הססו רגע, ומילשטיין פנה למלאכה: "שמע נא, יש לי הצעה שבבילך, אולי תתן לי 200 לירות. את כל התכשיטים נשאיר אצלך, שהרי אינך מכיר אותנו כלל. זה באמת מוזר, רק לפני חצי שעה באתי אליך לראשונה... התכשיטים יישארו עד מחר בבוקר. אין אנו רוצים בחינם, כמובן. ביונס זה ביונס. מחה, משאבוא לקחת בחזרה את התכשיטים תקבל

דקס יוקר המחייה) היא מוסיפה תשלום מיוחד לגרבי נילון, צמר גפן, מכנסיים, חלי" פות, סחורות יבוא שונות ומקימת בעזרת תוספות אלה, באופן מלאכותי, את רמת המי יורים של מצרכים חיוניים, ע"י הענקת פרמיות מקרן ההשואה.

אולם יצרן הנעליים אינו מבין דברים אלה: ראשית, זה קצת מסובך, עליו לשלוט בתורת החשבון או להעסיק יודעי חשבון מיוחדים. שנית: המחיר הרשמי אינו אלא שני שלישי מהמחיר האמיתי. כיון שהפדיון הממוצע של בתי החרושת לנעלים הוא כשש מאות אלף לירות לחודש צריכה הממשלה לשלם סביב סידיות בשיעור של 300 אלף לירות לחודש. אך אין כל בטחון שמועד תשלום הפרמיות יקויים. כאשר נוסף על כך צומצם האשראי, בהוראת שר האוצר, למינימום, הובעה טענה תם הסופית של היצרנים: "מי ישא במימון הפרשים משך החודש? לנו אין כסף לכך!"

המעמד השלישי נשים חסרות-ישע

תכסיס מיוחד במינו המציאו סוכנים מפלגת תיים באחד מכפרי המשולש הקטן: הנשים הערביות, שקיבלו מראשי החמולות את ההוראות כמי לבחור, הצטיירו בפתקי הבחירות המתאימים והחביאום על זיהיה. בכניסה לבית הקלפי נתקלו בצעירים חסידי מפלגות אחרות,

עו"ד ראובן נוחימובסקי, מאשים... אל יכבו אותן במים ו"

סרן צבי אלפלג, נאשם... הם הציתו נשמותיכם..."

225 לירות". בעל המלאכה עשה חשבון: להרוויח 25 לירות תמורת הלואה ל-12 שעות, זה לא רע. הוא הסכים. הם השאירו את התכשיטים אצלו וקיבלו את 200 הלירות. "הואיל וכבר מאוחר" אמר מילשטיין, "נותר עתה על העבודה, נלך אלי הביתה מחר בבוקר" בעל המלאכה הסכים.

למחרת לא בא אליו איש. גם בשעות אחר הצהרים לא הופיע מילשטיין. הוא חיכה יום נוסף, ואז עלה בו החשד. הוא הלך לצורף, שאלו על ערך החפצים. "הכל ביחד שווה 25 לירות" קבע הצורף. צורף אחר אמר, כי הוא מוכן לקנות את הכל בשמונה לירות. רק טבעת אחת דקה עשויה זהב, כל השאר - נחושת ואילו היהלום אינו אלא אבן פשוטה.

הארץ

המרד בגזז התרגולות מאימות בשביתה (הבקר) משה זאב פלץ, חיפה קפיצה או לא קפיצה? חבס השיג 2165 נקודות (ריצה 200 מ' - 26:0 שניות; קפיצה לרוחק - 600 מ'). (הבקר)

אורי פרשקובסקי, ראשון לציון מחלוקת העסקמה כמה אנשים נעדרו עלידי המשטרה בעת הפגנה קטנה בכחנה שער העליה. (הארץ) א. א. תלאביב

מוזימה כנענית אם יקיימו העברים את המצור לתקופה קצרה בלבד, יברחו כל תושבי ישראל לארץ צות מוצאם. (העולם הזה) חביבה אראל, ירושלים אד משתתפי מודר הארץ: לא יתקבלו קטעים למרות, אלא אם כן יישלחו כשערכת כשהם גזורים מי העתונים בהם הופיעו.

תקיפים שתבעו מהן, כדבר מובן מאליו: "תנו לנו את הגיירות!" הנשים, שאלה בחי רותיהן הראשונות, צייתו, מסרו את הפי תקיפם. כשנכנסו הנשים לחדר הקלפי נתבקשו לבי חזר להן פתקים מבין ערמות המפלגות. הני עים עמדו חסרות-ישע: מכיון שאינן יודעות קרוא וכתוב, לא יכלו לבחור.

פשעים

צריכים לחיות, לא?

אחד מאנשי השוק השחור נתפס כשער העליה. האדם תמיר הקומה ולבוש הדרר היה ידוע בעיסוקיו (בעיקר: הברחת נקי ניקים ותפוחי עץ) ובמוצאו: בוקרשט. כאשר הובא בפני שופט השלום, השיב בגאווה על השאלה למקצועו: "ספקולנט, אדוני השופט!" הקהל המועט שנמצא באר למ פרץ בצחוק רם. הנאשם הסתכל סביבו בתמהון, הסביר: "מה יש, היינו צריכים לחיות, לא?". בשלושת החדשים הבאים יהיה בכלא.

הזהב היה נחושת

האיש שבא לבית המלאכה של יוחנן זילברר שטיין במרכז חלובסקי ביקש לבצע עבודה בכמה מאות לירות, זילבררשטיין הסכים בו במקום לעבודה מאחר שהמזמין אמר מיד בהתחלה: "כסף אינו משחק כאן תפקיד, העיקר שהעבודה תבוצע מהר". המדובר היה בגג על גזוטרסה וריהוט המקום ברהיטי קש. בעל המלאכה יצא עם בעל הדירה למקום העבודה, אך צעדו כמה עשרות מטרים, כאשר אדם אלגנטי ניגש אל בעל הדירה ובירכו בלבביות: "מילשטיין, מה אתה עושה כאן? אני באמת מחפש אותך". מילשטיין ביקש סליחה מזילבררשטיין: "רק לשתי דקות, עלינו

מה הם רוצים דוקא מצבי, אחד המעטים שהיו בסדר?". בינתיים לא ניתן לנאשם לטהר את עצמו. כשדחה השופט עמנואל סלונים את המשפט מטעמים פורמליים, לא היתה לאלפלג הזדמנות לפתוח את פיו, לבשר למאשימו שאינו מפא"יניק כלל.

המשק

לנו אין כסף

"אני לא סנדלר ולא פרופסור למטמטיקה, אדוני" סינן חבר משלחת יצרני הנעלים מבין שיניו בתשובה להרצאתו הארוכה של פקיד משרד המסחר והתעשייה על הכנית הממשלה לשיווק הנעלם ומדיניות המחיריים. "וסנדלרים", המשיך חבר המשלחת, "אני גם מבינים סיבוכים בדברים פשוטים. תנו לנו את הרחמים המגיעים לנו ואל תבלבלו כוחות בהקפאת מחירים, קרן סובסידיות ופי רמיות!".

כמו ביצים ומכנסיים. כשהגיעו חמי רי הגלם הראשונים מהקנינות החסופות על חשבון ההכנסות ממלחה העצמאות והעזרה האמריקאית שיחרר יעקב גרי 17 נקודות הנעלה. אולם איש אל חשב על כך שעבר 23 מיליון הנקודות ששחררו יש לייצר כמיליון זוגות נעליים. דאגתה הראשונה של הממשלה היתה אחרת: כיצד לא להעלות את מחירי הנעליים נוכח ההתיקרות הניכרת של המרי הגלם. המוצא: קרן השוואה. נעליים אינן גרועות יותר מלחם, ביצים וחלב. כאשר הממשלה אינה רוצה להרגיז את האוכלוסיה בהעלאת מחירים (וכדי לא לשנות את איני י כבכל יום ששי, שידר רדיו רמאללה את טקס התפלה ממסגד עומר, שכלל, לפני שבו יעים, את רצח עבדאללה.

אותו בתפקיד של תועמלן מפא"י: הוא היה חניך ומרדוך בתנועת הנוער העובד, בעל עבר מפ"מי מובהק, שקנה לו בשנתים של שרות בממשל הצבאי סם של אדם המנצל את עמדתו כדי לעזור לערבים עניים, לבקר בביקורתיהם ולהאזין לצרותיהם. קשה עוד יותר היה לתאר את אלפלג, שקט ההליכות כצורה ברחובות, באוני "נתיניו" הערביים, סיסמאות של בחירות.

ואמנם, בפי תושבי המקום היה תאור אחר: מכונית של מכבי-האש באה לטייבה, בירת אלפלג (במשולש הקטן) כדי להביא מים לפלחים שסבלו קשה מן הבצורת. כשהחלה החלוקה התקרב מחמונו עבד אל פתח אל נאשף, נופף מקל גדול מעל לראשו וצעק בקול רם: "הם הציתו את נשמותיכם, אל יכבו אותן במים". אלפלג הוציא מידו את המקל ואסר אותו.

עקב מאסר זה הסתער ההמון הנרגש, זו הפעם הראשונה, אל עבר בית הממשל. אלפלג שלף את אקדוחו, אסר את המתפרצים על סף הבית. אחד מהם, שהכה חייל, נשפט ל-8 חדשי מאסר.

מרה שלישי: ערבים שעמדו בתור לח' לוקת פגני הבחירות דמו המושלים הצבאיים ששמר על הסדר, צעקו "אנחנו לא כלבים", התנפלו עליו והכווהו קשות. היתה זאת הפעם השניה שחייל עברי הוכה ע"י אזרחים ערביים.

"יש מוחמה ברדיו". בימים האחרים ניס לפני הבחירות דמו המושלים הצבאיים לאנשים המהלכים על חבל מתוח. בכל רהבי האזור התנהלו פעולות מוזרות. במקומות רבים הפעילה מפא"י לחץ ואיומים, במקר מות אחרים ניסתה, לדברי אויביה, לשחד את בעלי-ההשפעה, שיהררה פושעים שהיו קרובים קרבת משפחה לראשי משפחות חשרי בות, אף החוירה קרובים כאלה מעבר לגבול